

Agatha Mystery

Primera edició: setembre del 2013

Títol original italià: *Il ritratto senza nome*

Textos: Sir Steve Stevenson

Editing: Mario Pasqualotto

Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez Vaqué

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Projecte editorial d'Atlantya Dreamfarm s.r.l., via Leopardi, 8 - 20123
Milà, Itàlia

© 2012 Istituto Geografico De Agostini, S.p.S., Novara, per l'edició italiana

© 2013 Laia Font i Mateu, per la traducció

© 2013 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

Drets internacionals © Atlantya S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantya.it, www.atlantya.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Polig. Ind. Can Salvatella.

08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-17.769-2013

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4556-4

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Sir Steve Stevenson

EL RETRAT
SENSE NOM

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Laia Font i Mateu

laGalera50

ONZENA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià insuportable amb l'olfacte d'un gos coniller.

Uncle Algernon

Expert paleògraf capaç de desxifrar qualsevol text.

DESTINACIÓ: CIUTAT DEL VATICÀ – ITÀLIA

OBJECTIU

Descobrir qui ha robat de la Biblioteca Vaticana el testament secret del famós pintor Rafael.

Gràcies a l'arqueòleg Roberto Nini i a l'Associazione Culturale Subterranea per tota la informació sobre els procediments de recerca en els arxius secrets, per la fascinació irresistible de la descoberta, per la tenacitat inoxidable.

Al principi de la tardor, Londres sovint desapareixia sota la boira. Aquell matí d'octubre no t'hi veies a un pam del nas i els sorolls del trànsit quedaven esmorteïts. Fins i tot Belvedere Road havia desaparegut sota la capa blanca. A la voreta deserta hi havia un noi prim i escanyolit. Feia unes ulleres profundes i portava un tupè de cabells negres. Avançava amb prudència.

—No suportó la boira de Londres... —va remugar—. Aquest temps no fa per a mi!

El noi tenia catorze anys i es deia Larry Mystery. Anava a la prestigiosa escola per a detectius privats Eye International.

En Larry va mirar al voltant, per si trobava algun punt de referència. Va fer una ganyota: els fanals creaven halos grocs enmig de la boirina i les siluetes dels cotxes recordaven una mica les carrosses de temps enrere. Era com si, per art de màgia, la ciutat hagués tornat a finals del segle XIX, a la gloriosa època victoriana: la de les gestes del gran Sherlock Holmes.

Aquella atmosfera lúgubre, es va dir el noi, esqueia molt més a la seva cosina Agatha, aspirant a escriptora de novel·la negra i investigadora amb un olfacte extraordinari. La noia tenia molta intuïció i una memòria infal·lible, tot i que en les seves investigacions confiava en instruments un pèl antiquats, com una llibreta i un bolígraf per prendre notes.

En Larry, en canvi, era un detectiu de nova generació! Estava acostumat a abordar els casos que l'Eye International li encomanava amb l'ajuda de la tecnologia.

Instintivament, la mà li va lliscar cap a la butxaca de l'abric. El fidel EyeNet, el giny electrònic de titani que rebien tots els estudiants, era al seu lloc. En Larry va pensar en les funcions que tenia aquella joia supertecnològica: recerques informàtiques, anàlisis espectroscòpiques, traçaments per satèl·lit...

—El segle XIX, i què més! —va exclamar mentre tornava a caminar—. Lupes i llibretes per anotar detalls, sí home! Som al segle XXI: aquests són els instruments dels detectius del futur!

En Larry buscava El Cau de l'Aventurer, una botiga de videojocs de Belvedere Road. Amb aquell temps de bojos, només una cosa el podia haver fet sortir del seu àtic —més desendreçat impossible— del Baker Palace: *Monster Slasher II*, el videojoc més esperat de la temporada, que sortia a la venda justament aquell dia!

De cop, al noi li va passar pel cap una idea: i si *Monster Slasher II* ja s'havia exhaurit poques

hores després d’haver obert la botiga? De vegades passava amb els jocs més de moda. En Larry va accelerar el pas i es va clavar una sonora patacada contra una cosa que semblava el tronc d’un arbre.

—Boira dels nassos! —va gemegar mentre es fregava el front.

Però, pensant-hi bé, a Belvedere Road no hi havia arbres. Caminant tot distret, devia haver anat a parar al lloc equivocat. Sí, però on?

—No et posis nerviós... calma i sang freda —es va dir a ell mateix, traient l’EyeNet. Es va posar vermell quan va pensar què hauria dit el professor de

Pràctiques d'Investigació (nom codificat UM60) de l'Eye International si hagués vist un alumne perdent-se pel seu propi barri en un matí de boira.

Malauradament, potser a causa del mal temps, el localitzador per satèl·lit no funcionava bé. Els infrarojos i la recerca de calor semblava que s'havien espatllat. En Larry va arrufar els llavis. Feia l'efecte que aquella capa de boira també havia deixat fora de combat els infal·libles programes de l'EyeNet. Només tenia el mapa electrònic de la ciutat... Però, de què serveix un mapa si no saps on ets?

—Entesos —va fer el noi amb aire de desafiament—. Ho farem a la manera antiga. Jo també me'n puc sortir tot sol.

Al cap de deu metres es va entrebancar amb la tapa d'una claveguera que sobresortia de terra i va acabar estès en un bassal fangós. Es va aixecar i va començar a fer tentines enmig de la boira. Estava totalment desorientat. Però, on era aquell arbre?

S'havia recordat del que sempre deia en JR44, el professor de Tècniques de Supervivència: «Per orientar-se en un lloc desconegut, primer de tot cal trobar el nord mirant la molsa que creix a l'escorça dels arbres...».

Just en aquell moment, el jove detectiu va notar que li faltava terra sota els peus! Sort que es movia a poc a poc: un altre pas en fals i hauria caigut al buit. Es va ajupir i va palpar el terreny de sota seu, que s'interrompia bruscament. En la llunyania, va sentir un so llarg i profund, esmor-teït per la boira.

—Això és la sirena d'un vaixell, segur! —va exclamar en Larry—. Dec haver anat a parar a les ribes del Tàmesi.

Va decidir que vorejaria el riu, ben arrambat a les parets per no caure a l'aigua; així, tard o d'hora arribaria a un edifici conegut. Però ara la boira encara era més espessa: semblava que nedés dins la llet. Al cap de poc, el noi va picar amb el

genoll contra un objecte que sobresortia de terra.
Era un banc.

—N'estic fart! —va exclamar mentre s'asseia—. A la porra el *Monster Slasher* i aquest coi de temps. Em rendeixo. No em mouré d'aquí fins que no s'escampi la boira!

Just en aquell moment l'EyeNet va refilar. Li acabava d'arribar un missatge de l'Eye International:

INVESTIGACIÓ A CIUTAT DEL VATICÀ, ROMA,
ITÀLIA. OBJECTIU: TROBAR UNA CARTA ROBADA.
SORTIDA PREVISTA: LES 12 DEL MIGDIA. DETALLS
EN FITXER ADJUNT.

—Avui a les dotze? —va exclamar en Larry—. Si encara no hauré trobat el camí de casa... Ostres, estic perdut!

Aleshores, darrere seu, va aparèixer una ombra. Una mà es va allargar i li va tocar l'esquena.

De l'espant, una mica més i li cau l'EyeNet.

—Bon dia, senyor Mystery —va dir una veu tremolosa.

El noi es va girar i es va trobar davant del rostre arrugat de mister Pops... el vellíssim conserge del Baker Palace!

—Què hi fa, vostè, a la riba del Tàmesi? —va preguntar en Larry, estupefacte—. És perillós passejar amb aquesta boira, que no ho sap?

—Si vol que li digui la veritat, jo no m'allunyo mai del meu lloc de treball —va murmurar el porter.

En Larry va fer uns ulls com unes taronges. El vel de boira s'havia obert un moment i havia aparegut la silueta resplendent del Baker Palace! El noi es pensava que era als molls de ciment del Tàmesi, però s'havia arrossegat tota l'estona per una vorera d'allò més normal. En la llunyania, va tornar a ressonar aquella sirena estranya.

—El clàxon d'un camió —va comentar el senyor Pops, en veure l'expressió sorpresa d'en Larry—.

Fa mitja hora que sona. Crec que hi ha un cotxe aparcats que li barra el pas.

Després de la patacada contra l'arbre, sense adonar-se'n, el noi havia agafat la direcció d'on havia vingut. Havia tornat enrere fins a arribar a casa!

—Segur que està bé? —va preguntar educadament el conserge—. Com és que va ple de fang?

—No pateixi —va contestar ell amb un fil de veu—. Que em pot demanar un taxi?

En Larry havia d'anar de seguida a buscar la seva cosineta Agatha si volia tenir alguna esperança de resoldre el nou cas que l'Eye International li acabava d'encomanar.